

B 784/221

KÉT EREDETI DAL

ÉNEKHANGRA ÉS ZONGORÁRA ALKALMAZVA.

II.

SZÉCHENYI HIMNUSZA.

SZERZÉ

PETÉNYI OTTO.

III.

MAGYAR DOKTOR.

SZÖVEGÉT IRTA

JÓKAI MÓR.

ZENÉJÉT SZERZÉ ÉS JOGÁSZTÁRSAINAK AJÁNlja

H. S.

Illéklet a „Nefelejts” 35-dik számához.

PEST, 1860.

Nyomatott Beimel J. és Kozma J. Vezetnél.

SZENT-ISTVÁN HYMNUSA.

Fönséggel.

ÉNER.

Zongora

Egy ez-red-é - - ve lesz maj-dan, Hogy ho-nunk e Szép ha - za;

Egy ez-red-év bú ső-rö-me Lé-gyen jö-vőnk zá-lo - - ga.

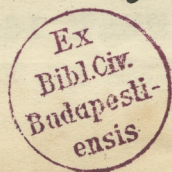
p

Sok vi-szály és sok csa-pás ért nem-ze-tet és ko-ro-nát;

ff

De mi a-zért most is é-lünk Is-ten álld meg a ha-zát!

B784/221

MAGYAR DIVAT.

Lassan.

ÉNER.

Is-mét, is-mét vi-sel-jük hát, Azt a men-tét azt a ru-hát, A mit hordtak

Zongora.

ped. p

ös - e - ink, Ré - - gi dol-mány, ré-gi kal-pag Kik a ho-nért él-tek hal-tak,

f

Fel-tá-mad-tak hát me-gint. Lá-tá-sod-ra bár a lé-ha ltt ott ka-

cantabile p *lento p*

caj-ra fa-kad Hadd ka-cag-jon, majd el-hagy-ja: Ma-gyar, ne szé-gyeld ma-gad!

f *ped.* *f* *cresc.* *f*

SZÉCHENYI HIMNUSZA.

Szerző **PETÉNYI OTTO.**

Egy ezredéve lesz majdan,
Hogy honunk: e szép haza,
Egy ezredév bú- s öröme
Légyen jövőnk záloga! . . .
Sok vizzály és sok csapás ért
Nemzetet és koronát,
De mi azért most is élünk! . . .
Isten áldd meg a hazát!

Első király s apostol volt
E hazában: Szent-István,
Ki a homályt lángra gyújtá
A hit s remény fáklyáján . . .
És e láng bevilágítja
Az apostol országát,
Mert mi hiszünk és remélünk,
Isten áldd meg a hazát!

Béoltá a népek közé,
A testvérek szellemét,
Mindannyi felé kitérta
Áldással telt jobb kezét . . .
És ez áldás égi hangja
Nem veszté el még szavát:
Testvérek lakják Magyarhont,
Isten áldd meg a hazát!

Szent-István áldása ellen
Sokszor tört az ellenfél,
A hazának szentelt jogát,
Sokszor környezé veszély,
Szabadság helyett a járom
Nyomta nemzetünk nyakát,
S.. Magyarország . . nem volt, de lesz!
Isten áldd meg a hazát!

Mint az Óceán szigetje
Elhagyatva, mostohán,
Állt a nemzet csüggedezve,
És az elveszés fokán
De megszülte jó nemtől
A hon legnagyobb fiát!
És a nemzet újra éledt . . .
Isten áldd meg a hazát!

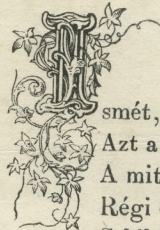
És így baj és veszély között
Ezredévig áll honunk,
Majd letűnik a homályba,
Majd feltámad csillagunk.
Lelkünk ihletve ismétli
Szent-István áldásszavát,
Egy sohajjal rezgi ajkunk:
Isten áldd meg a hazát!

MAGYAR DIVAT.

Szövegét írta **JÓKAI MÓR.**

Zenéjét szerző és jogásztársainak ajánlja

H. S.

Mismét, ismét viseljük hát
Azt a mentét, azt a ruhát,
A mit hordtak őseink;
Régi dolmány, régi kalpag
S kik a honért éltek haltak,
Feltámadtak hát megint.
Látásodra bár a léha
Itt ott kacajra fakad . . .
Hadd kacagjon, majd elhagyja:
Magyar, ne szégyeld magad!

Ne szégyeld a viseletet,
Miben apád ellehetett
S boldog öregséget ért.
Ki tudja e boldog korból,
Mikor a ruha megfordul,
A jobb év is visszatér?
Fintorítsa félre arcát,
A ki jobb jövőt tagad.
Te kérjed azt s hidd, hogy eljön.
Magyar, ne szégyeld magad.

Kinek lábán sarkantyú peng,
Arról tudod, hogy az nem czenk,
A bámész nevesse bár.
Az orgyilkos és a gyáva
Nem ver pengőt a sarkába:
— Az elfut, vagy lesbe áll.
Szembenézesz, valót mondasz,
Hogyha szived kifakad.
Ez a te régi jellemed.
Magyar, ne szégyeld magad.

Aranycsipkés főkötőben,
Olyan bűbajos a nőnem,
Miként tündér-asszonyok.
Szűzpárta, nemcsak viselve,
Hanem meg is érdemelve,
A homlokon úgy ragyog.
Tüneményes idők járnak!
Férfi szive úgy dagad.
Kétszerte szebb minden asszony:
Magyar, ne szégyeld magad.

Hadd gyászolja Európa
Zsákruhába', gyászzubbonya',
Vesztett reménységeit.
Ha mi nekünk szép az élet,
Azért minket ki ítélhet?
Jó az Isten, megsegít!
Önbecsülés, hazafiság
Legyen hát, ha kell „divat“,
Akár mit mond rá a világ.
... Magyar, ne szégyeld magad!